

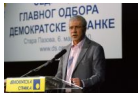
Очигледно је да ништа не може да уздрма начин како функционишу наше политичке партије. Без обзира на озбиљне политичке изазове и дубоку друштвену кризу који су настали након одлуке Савета Европске уније о одлагању добијања кандидатуре, политичке странке нису одустале од своје устаљене политичке праксе да пре свега бране и консолидују своје страначке забране, без икакве свести о потреби да се нашој јавности пружи озбиљна информација о политичким последицама преговора који су вођени са представницима ЕУ. Кроз медије су се само спорадично пробијали фрагменти о поступку преговарања, могли смо само да узалудно тражимо одговор на питање шта су прави услови који су постављани пред Србију.

Последња седница Главног одбора Демократске странке још једном је показала да ће се наше странке тешко одрећи свог устаљеног метода деловања и отворити се према јавности. И даље се функционисање ДС одвија по познатом обрасцу, прво иде отворени део седнице, резервисан за говор председника владајуће странке који је и универзални страначки гласоговорник, а затим следује затворени део седнице (конципиран као својеврсни завет ћутања) који увек остаје велика непознаница не само за грађане и јавност већ и за само чланство странке које не може да добије ни елементарну информацију у ком се правцу одвијала расправа. И ова пракса се непрестано понавља што нам јасно предочава намеру страначког руководства да брани и учвршћује свој арбитрарни олигархијски и клијентелистички положај.

Још увек се сматра да би сваки дисонантни тон који би дошао са затворене седнице нарушио неприкосновену страначку догму о јединству и монолитности странке и то посебно пред одржавање парламентарних избора. Без обзира на то што је немогуће да у једној организацији не постоје различите концепције и програмски варијетети, од

фундаменталног је значаја да се чува "свети грал" страначког јединства. Зато је Душан Петровић одмах дао изјаву да у ДС не постоји сукоб мишљења који би угрозио јединство странке јер се одлуке доносе већином гласова. Али јавност и страначко чланство и даље немају увид у затворени део седнице на којем се кали јединство странке и то је константа нашег страначког, али и укупног политичког живота. Посебно што овакав аркански начин деловања странака остаје укопан у анахрону и превазиђену праксу страначког монолитизма.

Још увек смо далеко од радикалних промена у начину функционисања наших зацементираних политичких организација јер оне остају и даље бастioni политичког јединства као основна залога за збијање партијских редова. Очигледно је, како каже Владимир Гоати

„да по информацијама које су се појавиле након одржавања затворене седнице ГО ДС да постоје озбиљни знаци поделе у руководећем језгру ДС. Питање је да ли ће министар спољних послова Вук Јеремић као заступник тврде националне линије бити изложен даљим нападима иако он није водио неку самосталну политику мимо главних позиција председника ДС“. И Слободан Антонић процењује да по свему судећи постоји неки вид напетости у редовима ДС након неповољне одлуке Брисела. Очигледно је да се Демократска странка налази на суштинској вододелници у одређивању своје националне политике и мораће да се идеолошк
и и
програмск
и
одреди без политиканског кокетирања са оним политичким снагама које преокретима настоје да се наметну као савезници у некој будућој влади.
Зашто би им Демократска странка помагала у томе.

Одржавање постојећег отворено-затвореног модела страначког деловања апсолутно је неодрживо и то посебно у ери развоја нових информационих технологија. Сада су странке као неке усамљене и затрављене политичке тврђаве које саме по потреби филтрирају информације, али то стање је у супротности управо са духом новог времена у коме информација постаје једно од најважнијих средстава и у политици.
Затворене седнице главних

одбора су јасан знак да странке и даље покушавају да форсирањем страначког монолитизма сузбију отворено и неспутано изражавање плурализма мишљења који живо пулсира у свакој организацији, а у исто време затвара се могућност за артикулацију

различитих идеја и програмских концепција. То никако неће ослабити акционо јединство Демократске странке, већ ће омогућити да се унутар странке одвија креативан дијалог који данас не постоји ни у назнакама.

Иван Вујачић, истакнути члан Демократске странке, недавно је на веома јасан начин указао на постојање одређеног парадокса у функционисању ДС-а. „Сада смо дошли у апсурдну ситуацију. У Србији се водила идеолошка борба када није било странака, а сада имамо вишестраначки систем у којем је укинута идеологија.

Изгледа контрадикторно али је тако.“ Међутим, очигледно је да ДС истрајава на постојећој анахроној концепцији затворених седница јер једино тако се и даље чува страначко јединство и монолитност иако је јасно да је неодржив овакав начин функционисања који додатно умртвљује интелектуалне и идејне потенцијале не само наших странака већ читавог друштва. Странке би могле да уведу и два портпарола - једног

за отворени део седнице

, а други би био надлежан за сузбијање гласина које се јављају као политички ехо затвореног дела седнице.